

DUHOVNO ŽIVLJENJE

69

Družinski
tednik za
slovenske
izseljence

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista Semanal

A VIDA ESPIRITUAL

Revista Semanal

THE SPIRITUAL LIFE

Weekly Review

10 centavos

BUENOS AIRES

1 — XII — 1934

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je splošno kulturna slovenska izsejenska družinska revija in izhaja tedensko.

Ustanovitelj in glavni urednik: Josip Kastelic.

Urednik SLUŽBENEGA VESTNIKA Slovenske katoliške misije za Južno Ameriko: Vsakokratni odgovorni izseljenski duhovnik.

Urednica ŽENSKEGA VESTNIKA: Marija Vodopivecova, Rosario.

Urednica NAŠEGA MLADEGA RODU: Krista Hafnerjeva, učiteljica, Jesenice na Gorenjskem, Jugoslavija.

Dopise in vsa vprašanja in sporočila, ki zadevajo vsebino lista pošiljajte, prosimo, na: Uredništvo Duhovnega življenja, Avalos 250, Buenos Aires, Rep. Argentina.

Telefon uredništva je: 59 Paternal 3919.

V upravnih zadevah, to je zlasti glede naročila, plačila in oglasov, se obračajte, prosimo, na: Upravo Duhovnega življenja, Rio Bamba 562 Buenos Aires, Rep. Argentina.

Telefon uprave je: 47 Cuyo 0275.

Osebni obiski v upravi: za sedaj vsak dan, od 15. do 16. ure.

Naročnina znaša:

- a) Za Republiko Argentino in vse ameriške dežele, vključeno Severoameriške Združene države in Kanado, letno \$ 5.— m/n (arg. pap. pesov), milreis 20.—, severoameriški \$ 1.50, urugvajskih pap \$ 3.50, čilenskih \$ 35.—.
- b) Za evropske in vse ostale države: letno \$ 6.— (šest argentinskih pesov v papirju), ali Din 70.—, francoskih frankov 25.—, Lir 20.—, mark 4.50, holandskih gold. 2.50, šilingov 10.—, šterling 0.35, belgijskih frankov 35.—.

Da sleheraemu omogočimo naročitev našega lista, sprejemamo na račun naročnine vsak znesek, tudi če nam ga pošljete v znamkah in bomo pošiljali naročniku list dva meseca za vsak plačani peso.

Naročnino je najboljšo nakazati v argentinskih pesih m/n, bodisi v priporočenem pismu, bodisi potom bančnega čeka "sobre Buenos Aires", ali s poštnim girom, ne pa z bančnimi čeki, ki se glasijo na tuje valute.

Še ugodnejši način pošiljarja naročnine objavimo, ko bo Uprava korakoma organizirala zveze z dotičnimi deželami. Za danes moremo že sporočiti za:

(Nadaljevanje na 3. str. ovitka)

LA VIDA ESPIRITUAL

BUENOS AIRES, ARGENTINA

Redacción: Avalos 250, U. Telef. 59 (Pat.) 3919.

Administración: Rio Bamba 562, U. Telef. 47 (Cuyo) 0275.

Mirno in milo gori nad gorami
kakor zastor zlat —
ah, tamkaj ozad,
tam si ti, ki me misel nate omami
v teh težkih dneh —
ker mačeha je tujina.
Da mi je za zarjo blestečo pogledati
in kaj ljubega, dobrega ti povedati
v teh težkih dneh,
o domovina . . .

OTON ZUPANČIČ

D U M A

Duma, prelepa pesem prvega živečih slovenskih pesnikov, pesem slovenskih izseljencev, naša pesem, ki poje prav kakor zvenijo naša srca, dvakrat primerna za naš izseljenski praznik, izseljensko nedeljo, pesem, ki naj vsaj v duhu združi na domači zemlji, ob domačem ognjišču vse, ki "razšli smo se vprek in v šir, kamor gnala je sila življenja in sreča nemir."

"Školjka na morskem se dnu razbolela je, v biser je stisnila svojo vso bol." Tako je v to pesem, v Dumo, izlil pesnik bol svojega srca, nemir in hrepenenje ob misli na trume slovenskih izseljencev, ki "tamkaj v Ameriki, tamkaj v Vestfaliji so nam izginili — več ne doseže jih naše oko... tujina se diči z deli njihovih rok... Tam ji v smrt omahnil je sin, solze nobene bilo ni za njim, znamenja ni za grob njegov."

Na naš praznik, izseljensko nedeljo, se bomo tudi mi izseljenci umaknili za trenutek v tih kraj, naše misli bodo poromale domov, tesno ob njegovem sreču bomo spremljali pesnikove besede, edinili svojo dušo z njegovo, z njegovo boljo, nemirom in hrepenenjem, kakor pesnikova, tudi naša "misel se tajna je v ptico podnebno vtelesila, ... bila je orel, ki so mu peroti vihar, oči so mu bliski, hiteči vtemino-daljino, iskale, našle so: ne doma, vse več: domovino!"

Kakor bo iz čitanja lepo razvidno, je ta pesem pravzaprav dvojna: pesem matere — domovine — žene, "ki je z rožami roža: pomešam se mednje — mimo bi šel in me nebi razbral iz mojih družic", in izseljencu, svojemu sinu in možu v tujini, poje svoje lepote, "vriska in vabi in kliče na kmete... Ti pa se mučiš v tujini in dušo dušiš!"

Pesmi žene—matere—domovine zoperstavlja izseljenec svojo hvalo in pesem, pesem in hvalo mest, pesem in hvalo bogastva, svobode, pesem napredka, pesem izseljenca, ki pozablja in je že pozabil domovine in odločno ugotavlja: "Ljubim jih s hrupom in šumom ta vélika mesta — skoznje v svobodo gre cesta...", in se vprašuje: "Kje je tujina, kako me duši?"

Ko jo bomo trikrat in štirikrat prepeli to mojstrovino slovenske umetnosti, se bo najbrže tudi naša misel zlila s pesnikovo:

O rodni dom, o hiše očetove streha ti!
Siromaku si grad in potniku v dalji uteha ti:
golob izpod tujega neba trepeče nazaj,
hrepenenje mu je pokazalo i pot i kraj;
kaj lastavka v južnem poletju strpeti ne more!
Na gnezdo spomin jo nese čez morje, čez gore.

Spominu izseljenca na domovino naj bo posvečena torej ta naša številka posebno njena uvodna pesem, za katero smo se obrnili po dovoljenje na gospo-da pesnika v Ljubljano.

Sam pesnik Oton Zupančič velja za prvega mojstra vezane slovenske besede, poleg Franceta Prešerna. Rojen je bil leta 1878 na Vinici v Beli Krajinini in je torej 56 let star. Šolal se je v Novem mestu, Ljubljani in na Dunaju, kjer se je usposobil za srednješolskega profesorja zgodovine in zemljepisja. Na javni gimnaziji je vendar prav malo časa poučeval. Kakor mnogi

drugi veliki slovenski možje, je bil tudi Župančič več let domači učitelj ple-miških otrok po inorodnih družinah in tujih deželah. Nekaj časa je preživel tudi v Parizu. Po Aškerčevi smrti je postal ljubljanski mestni arhivar.

Svoje pesmice je začel objavljati v mladinskih listih Angelčku in Vrteu. Sodeloval je tudi pri Domu in Svetu, zlasti pa pri Ljubljanskem Zvo-nu, ki ga od leta 1917 dalje tudi urejuje. Hkrati je dramaturg ljubljanskega narodnega gledališča.

Seveda bomo Župančičevo osebnost in njegov pomen za slovensko pro-sveto, zlasti za slovensko književno umetnost, ob drugi priliki v posebnem članku obširno obdelali. Že danes moramo vendar omeniti njegove številne in odlične prestave tujih odrskih del na slovenski jezik. Prav te dni je izšla njegova prestava veličastnega srednjeveškega misterija Slehernik, ki danes preplavlja igralske odre slovenske domovine, tako odlično prepesnjena v slo-venski jezik, da po mnenju kritikov Zupančičev prevod po zvočnosti, čistosti in preprostosti jezika celo prekaša srednjeveški flamski izvirnik.

Uredništvo.

Slišal sem pesem in čul sem glas pojoč,
glas moža, kot da je odgovor ženskemu glasu;
čul sem, kako je zvenelo moje sree.

Pesem moža in odgovor ženski pesmi:

Sredi poljan si in poješ mi pesem zeleno vso,
pesem vetra in vej in trave in solca na travi,
pesem hitečih in pesem stoječih valov,
pesem srebrnih in pesem zlatih valov —
pesem potokov in pesem žit.

“Kakor s trakovi so zvezane s cestami tu vasi;
cerkev je dvignila glavo preko streh,
z viška motri nehanje ljudi pod seboj,
uro jim meri in delo deli.

Hiše so hišice, okna so okenca, nagelj iz oken
lije zelen se po steni, rudeče se peni
v solneu tihi ta slap —
znamenje tajno za noč —”

poješ; in pisanih rut so vesele tvoje oči,
zdravih, rujavih lic in bisernobelega smeha,
kretenj oglatih in hoje nerodne in kmečkih zadreg;
kletve robate ušesu so tvojemu vino,
krepka primera — dala bi zanjo cekin.

Sredi poljan si in poješ mi pesem zeleno vso,
poješ in vabiš:

“Hrasti orjaki za poljem stoje in se z burjo borijo,
sanje stoletij vrhove jim zibljejo v daljnem šumenju,
vsake pomladi novina posluša skrivnosti davnine;
ti pa se mučiš v tujini in dušo dušiš —
jaz pa sem z rožami roža: pomešam se mednje —
mimo bi šel in me ne bi razbral iz mojih družic.”

Sredi poljan si in poješ mi pesem zeleno vso,
vriskaš in vabiš,
kličeš na kmete.

Glej in moj ponos se pne in pesem z njim,
drzno in smelo gleda tvoji pesmi v oči.
Tvoji pesmi jaz zoperstavim pesem mest,
pesem obzidanih cest in korakov, po tlaku hitečih,
ritem rok in ramén, ki dvigajo kamen in hlod,
takt železnic, pod zvezdami vsemi enak,
tok velerek, ki jim tovor in breme je dika,
žic brnenje, ki vežejo sever in jug
in vodijo glas zapada k ušesu iztoka.
(Rad nastavljam uho na drog brzojavni:
v službi stoji, nepremičen kurir in poje in poje,
z motnim mrmranjem vesti spremljajoč, ki oddaja jih dalji —
pesnika srce pripeva tako idejam, hitečim
z dobe elektrike preko njegove glavé.)
Kje je tujina? Kako me duši?
Videl sem matere — kakor pri nas so bedele nad zibelko,
dete po njihovih nedrih za mlekom je tipalo:
videl može sem v borbi za trdi kruh
silne in mračne,
in za ljubezen; bil sem med njimi sam;
videl krvi sem naval,
strast in boj;
videl zemljó in zemljaka na grudi domači,
njemu bilá je najdražja kot naša nam;
gledam zemljó — in lepa bilé je kot naša,
gledam zemljó — in lepa bilá je kot naša,
videl sem hišo ob cesti in krenil sem vanjo popotnik —

Gorenjka

“Sredi poljan si in poješ mi pesem...
vriskaš in vabiš, kličeš na kmete”

vina in hleba dobil sem in dobro besedo,
šla mi je v slast bolj od vina in hleba.
V vélikih mest valovanju bil sam sem val,
o, in moje sreé je utripalo
v taktu mogočnem, potisočerjenem;
v novo življenje planila je duša seljaka,
nova mu vera objela srce je utrujeno.
Videl sem čela; kot da jim pod kožo lazijo želve,
ali to misel jih je razrila tako;
videl sem lica: v njim brazde za seme bodočnosti;
roke so stregle stroju ves dan,
ali zvečer je zablislilo čelo to sajavo,
in oko je krožilo po svetlih pokrajinah,
sanjalo smeje sanje bodočnosti,
spremljalo silne kretnje govornika
in verovalo za rod, ki še rojen ni
Slišal sem bojni krik iz Mandžurije,
sredi Pariza čul sem odjek stoter.
Gledal sem dleto kiparja: z ljubeznijo
šlo kot poljub čez belino je mramora,
s skale narahlo je snov odpoljubljal,
plahoma v nji je življenje zavzdihnilo.
Videl sem misleca: pisal je zakone
ljudstvu ne zemskemu — zvezdam je kazal pot,
pa nesoglasje v vsemirju zasledil je,
novih svetov je zahteval njegov račun,
"Bodi!" je rekel — in noč mu je dala nov svet...

Tu, tu se žile življenja stekajo,
pota vesoljstva tukaj se sekajo,
ljubim jih s hrupom in šumom, ta vélika mesta —
skoznje v svobodo gre, skoznje v bodočnost gre cesta...

Čul sem, kako je zvenelo moje srce:
Sveta si, zemlja, in blagor mu, komur plodiš —
z oljem mu lečiš razpokano dlan,
shrambe mu polniš in vina mu vračaš za znoj,
dalješ sena in otave za vola, ki vlačil je brano,
hodil pred plugom in družno potil se z oračem;
točiš evetlicam v čaše medu, da pride bučela,
gnana od tajne skrbi spomladi na delo za božič;
ni gosposdinje strah mrazov, zakaj nje družina

Buenos Aires zvečer

dvojno obleko ima, in čuješ na tnalu
trlice? In osnutek na stativah čaka že votka.
O, tam sveti duh razprostrl je krila nad mizo,
blažen je trud in blažen počitek družini.

Hodil po zemlji sem naši in pil nje prelesti.
Ljubil sem jo. Kakor grudi deviške razgaljene
duhte pod solncem so njene poljane razpaljenje;
potapljal som se v valove njenih žit,
sam, sam s seboj, le z mislimi svojimi skrit
v molčeči družbi mladega hrepenenja,
mlad, mlad — to se pravi: v srcu vsega življenja.

In vsa širina je z mojimi sanjami snivala,
in nébes in gora sta mojim željam se odzivala;
škrjanček — pojoča raketa — je pesmi pršil:
je čul moje sree, od njega se peti učil?
Lívada, si videla cvetje moje duše,
pa si ga posnela, okitila z njim svoje ruše?

Tvoja roka, moj otec, zemlé mi lepoto odpirala
in — čudo za čudom — zavese prirode odstirala;
ti kazal si njiv mi plodove, sprovajal me v les,
razkladal skrivnosti glasov in družine dreves,
in vedela sva, kje kosi mladijo, kje drozdi,
kod divji mož hodi, kje vile se skrivajo v gozdi.

Na Gregorjevo — otec, še več? — se ptički ženili so,
za šolskim vrtom v mejici gostili se, pili so;
midva preko ceste sva slušala.. "Čuješ živ-živ?
To je 'živio' — zdaj starešina je mládi napil."
In ko razleteli se svatje iz meje so z vriščem,
povlekel si me za rokav in mi rekel, naj iščem.
Pa — s čudom še v srcu in strahoma — v mejo iskat sem šel,
za ptiči in njihovim pirom paberkovat sem šel:
in glej, tam pod grmom, pod gabrovim — majhnih potie,
in sladkega vinca, rožicev, in fig, vseh slaščic.
"Pa ne bo jih nazaj več?" — "Ne, to so vse tebi pustili,
Kar ti si jim trosil po zimi, so zdaj ti vrnil." — — —

"Kje, domovina si? Ali na poljih teh? Še pod Triglavom, okrog Karavank?"

O rodni dom, o hiše očetove streha ti
Siromaku si grad in popotniku v dalji uteha ti;
golob izpod tujega néba trepeče nazaj,
hrepenenje mu je pokazalo i pot i kraj;
kaj lastavka v južnem poletju strpeti ne more?
Na gnezdo spomin jo nese čez morje, čez gore.

Golobje nad hišo gorečo omamljeni krožijo..
moje misli nad rodino pusto osamljene tožijo..
Siv dan je prišel; razšli smo se vprek in v šir,
kamor gnala je sila življenja in srca nemir;
ostale pod streho so lastavke v varnem zavetji —
med nas je usekalo in nas razteplo po sveti..

Mladost je zdaj moja bujno glavó povesila,
a misel se tajna je v ptico podnebno vtelesila,
ni bila golob več, ki obletava požar,
zdaj bila je orel, ki so mu peroti vihar,
oči so mu bliski, hiteči v temino-daljino,
iskale, našle so: ne doma, vse več: domovino..

Hodil po zemlji sem naši in pil nje bolesti.

Sveta si, zemlja, in blagor mu, komur plodiš; —
ali poljane poznam — čigave so v solncu bleščéče?
Pustil si plug in motiko, v zemljó se zalezal,
starec, in križ ti na grobu rjavi in poveša se;
sin tvoj zaril se je živ pod zemjó — v Ameriki koplje,
v rovu še zarja poljan mu mračne misli obseva,
sin njegov več ne bo jih poznal, ne sanjal o njih.

Čul sem vdovice jok:
"Moj Máte, jó moj Mate:"
Pel je véliki zvon —
"Moj Máte, jó, moj Mate!"

Hamburk, Hamburk! kliče ji zvon...
tam ji v smrt omahnil je sin,
solze nobene biló ni za njim,
znamenja ni za grob njegov.

Hamburk! — Misel ji blodi okrog,
pa ne ve, kam naj poleti,
kje se naj na grob spusti,
da potoči nanj solzó.

Da sem takrat bil Bog,
— :Moj Máte, jó, moj Mate!"
vzkliknil bil v grob bi njegov:
"Moj Máte, vstani, Mate!"

Hamburk, Hamburk! — pada mračnó,
poje ji, bije,
toži, vpije,
pada trdó na njeno glavó.

Hamburk, Hamburk! — pada rčnó,
meša se, lije,
vse ovije
v svojo motnjavo, zemljó in nebó.

Pa so ramena in pleča kot skale,
tilnik — naloži mu breme nasilnik —
nosil ga bo in ne bo se skrivil;
pa so srca tiha in močna —
njihov ponos je brez besed; —
pa so možjé —
kot da se niso rodili iz matere,
kot da goram se iz bokov izvili so:
morajo v svet, in tujina se diči
z deli njihovih rok;
tamkaj v Ameriki, tamkaj v Vestfaliji
so nam izginili — več ne doseže jih
naše oko..

Kje, domovina? Ali na poljih teh?
Še pod Triglavom, okrog Karavank?
Ali po plavžih si, ali po rudnikih?
Tu? Preko mórja? In ni ti meja?

Hotel nekdam sem, da bi se razširila,
da bi razpela svoj krog čez zemljo —

glej, in zdaj vidim : silna, brezmejna si,
v daljo kot seme razsipaš svoj plod.

Boš jih kot lastavke k sebi priklicala?
Kakor golobe prizvala pod krov?
Ali jih tuja bo slava premamila
in jih nikoli več k tebi ne bo?

Kje, domovina si? Ali na poljih teh?
Še pod Triglavom, okrog Karavank?
Ali po plavžih si, ali po rudnikih?
Tu? Preko mórja? In ni ti meja?

Slutim te, čutim te. Sanja poetova
letala dolgo je let nad teboj,
gledala, slušala, plakala, upala,
izpraševala za tvojo skrivnost.

Školjka na morskem se dnu razbolela je.
v biser je stisnila svojo vso bol —
srce poeta — kaj v tebi se zbralo?
Srce poeta — od nje si bolnó.

Ulica Florida zvečer

V smislu soglasnih sklepov naših domačih izseljenskih društev pozivamo vse naše cenjene naročnike in čitatelje, da se današnje izseljensko nedeljo:

1) udeležijo kolikor mogoče vseh naših izseljenskih prireditev, domače službe božie in vseh društvenih proslav.

2) da pišejo svojcem v domovino, ki posebno te dni pričakujejo pisem od svojih izseljencev.

Akciji naših domačih izseljenskih društev za čim svečanejšo proslavo izseljenske nedelje se tudi na ta način pridružujmo, da smo dali natisniti današnje številko v pomnoženi nakladi in je darujemo, dokler bo trajala zaloga, vsem društvom po toliko izvodov, kolikor mislijo, da je potrebujejo za obiskovalce svojih proslav.

Izseljenski problemi

Še neposredno pred svetovno vojsko niso posvečali narodi in države svojim izseljencem skoro nobene pozornosti. Kdor je šel od doma v tuje kraje, je šel pač na svoj račun, kamor in kakor mu je bolj kazalo. Glavni, skoro edini slovenski izseljenci so bili zadolženi kmetje, ki na svoji zemlji niso mogli več živeti in so pač šli, kjer so slišali in mislili, da si bodo v čim krajšem času čim več prihranili, se čimprej vrnili domov, plačali dolgove, dokupili nekaj grunta, si postavili lepšo hišo, boljše uredili svoje gospodarstvo in potem čim dalj srečno uživali "svoje ameriške žulje", kakor iz tujine prinešenim prihrankom še danes čisto pravilno pravijo. Država se za te izseljence ni brigala in ne menila. Izseljevanje, povratek in izbiranje dežele izseljenja, vse to so bile čisto zasebne izseljenčeve zadeve.

Dežela kamor so izseljenci prihajali, je prepuščala spet vse njihove zadeve podjetnikom ali posestnikom, ki so potrebovali in iskali delavcev kjer in kakor so pač mogli in znali.

Tudi odtoka in dotoka izseljenskih denarnih nakazil niso cenili več, kot privatno bančno zadevo.

Edini, ki so posvečali pozornost preseljevalnim tokom so bili agenti za prodajanje prekomorskih prevoznice, sami tujei, kar posebno lepo dokazuje neizkorenljiva slovenska "šifkarta". Za nje je bil izseljenec trgovska roba, sredstvo za čim boljši zaslužek. Vse drugo jim je bila postranska stvar. Ker jim je tako kazalo, ker so množili s tem svoj dobiček, so n. pr. pred vojno ti preseljevalni agenti na veliko organizirali eksport vojnih obveznikov in je izgubila n. pr. samo avstroogrška monarhija na ta način desetisoče "braniteljev domovine".

Zanimivo je, da je isti poslovni interes rodil tudi prve kali "socijalne skrbi" za izseljenca. Kdo ne pozna imena, "Missler"? Mirne duše moremo trditi da je bil Missler prvi slovanski "izseljenski komisar", kakor bi mu morda najbolj primerno rekli in sicer, kolikor je bilo mogoče, pošten in uspešen komisar. Bil je edini, ki se je zavzel za izseljenca. Ne iz kakšnih sentimentalnih in človekoljubnih, marveč iz čisto trgovskih namenov. Missler je bil dober računar in je imel toliko zdravega razuma in toliko

praktičnega smisla da je pravilno presodil in se po pravilni ugotovitvi tudi ravnal: čim boljše postrežem svoji klijenteli, tem več zaupanja bo imela vame, tem več stalnih klijentov bom imel in zato v resnici tem več dobička. Tako je Missler računal in delal, ker se je hotel razviti v resno in stalno podjetje, in je vedel, da bo na ta način prišel na svoj račun, da so na ta način izdani kapitali bogato naloženi, in mu bodo ob svojem času z obrestmi vred povrnjeni. Missler je začel sprejemati zato pošto izseljenčev, ki niso imeli stalnega bivališča, jim jo je hranil ali pošiljal za njimi, kar je bila za izseljenca neprečelnjiva usluga. V svojo službo je vzel Missler uradnike raznih narodnosti, ki so popolnoma razumeli izseljenčev jezik in poznali navade in značaj posameznih narodnostnih skupin, in dajali izseljencem zanesljive nasvete, navadno boljše kakor bi jih dobili pri sumljivih tujih odvetnikih. Missler je varno hranil izseljenčeve dokumente, ki bi jih sicer prav lahko izgubil, ali bi mu bili ukradeni. Missler je hranil tudi izseljenčev denar, in sicer prav po domače, kakor je bilo tedanjim našim ljudem najbolj všeč, v zavitkih in seveda brez obresti. Novodošlim je preskrbljeval službe. Sprejemal je sorodnike, ki so prihajali iz stare domovine. Itd. Itd. Vse to so bila Misslerju samo sredstva za doseg čim obsežnejšega poslovanja in s tem združenega čim večjega dobička. Prezrenemu in zapuščenemu izseljencu, ki so ga hoteli na vseh straneh goljufati, prevariti in čim bolj izkoristiti in se neuk ni znal ustavljati in braniti zapeljivcev, je bila vendar Misslerjeva pomoč dobrodošla in so se je radi posluževali. Na Misslerja se je mogel obrniti izseljenec še z največjim zaupanjem. Missler je na ta način veliko koristil sebi in izseljencem.

Posebno temeljito se je spremenil ta položaj pravzaprav šele prav zadnja leta, tam od leta 1930, ko je izbruhnila "kriza".

Da ne bomo nikomur kratili kakih zaslug, radi povdarjamo, da pišemo o izseljencih in o izseljenskih problemih na splošno in da se v tem kratkem članku ne moremo podrobneje ozirati na kake hvalevredne izjeme. Samo naravno je, če so kakšni veliki duhovi že zdavnaj zaslutili važnost izseljenskega vprašanja, na primer naš veliki Krek, če so klicali in opominjali in budili smisel za izseljence in za izseljevanje, če so celo ustanavljali izseljenska društva in ustanove: njihov klic je ostal v glavnem glas vpijočega v puščavi in nobena izmed izseljenskih ustanov se ni mogla tako razviti; kakor bi bilo treba, nobena ni dosegla primernega zanimanja med občinstvom in nobena primerne podpore od strani odločujočih

činiteljev. Šele zadnja gospodarska kriza je z mogočno bakljo posvetila v zamotane izseljenske probleme in pokazala svetu veliko važnost izseljenskega vprašanja, ki postaja vedno važnejše in njegova rešitev vedno nujnejša.

Kriza, gospodarska kriza je zapleten poj. Ena izmed njenih najtežjih posledic je zastalost narodnega gospodarstva, ustavitve mnogih del, tovarn in obratov, vsled česar je nastala po vsem svetu strahovita brezposelnost z vsemi raznovrstnimi in težkimi posledicami.

Poleg izseljencev — delavcev samih je gospodarska kriza hudo pritisnila na razne "stare domovine", to je na dežele iz katerih so v večjem številu odhajali izseljenci. "Nove domovine" so začele namreč ena za drugo omejevati vseljevanje. Doma je tako število brezposelnih dvakrat raslo. Prvič, ker so postali brez posla mnogi, ki so doslej delali in drugič, ker so se jim pridružili mnogi, ki bi se bili sicer izselili. Število brezposelnih se je čudno hitro množilo. Zanje je bilo treba kakorkoli skrbeti iz državnega proračuna. Državni izdatki so se torej večali. Na drugi strani so se manjšali dohodki. Enkrat so se začeli manjšati domači dohodki, ker je nazadovalo gospodarstvo, drugič pa so se nehale stekati v domovino pošiljke izseljencev, ki so vsled krize manj zaslužili, oziroma so se morda sploh vrnili v domovino, kjer so še bolj povečali število brezposelnih. Ko je kriza še napredovala, so začele posebno evropske države tuje vseljence, redno brez vsakih sredstev, v celih trumah pošiljati v domovino. Izseljensko vprašanje je postalo za "stare domovine" na enkrat pereč socijalen problem. Splošno zmedo je povečala še nova "iznajdba", da so izseljenci dragocen človeški material, ki lahko veča ali slabi narodno moč in je lepo po domače povedano, posebne važnosti v slučaju vojske. Pojavilo se je vprašanje državne pripadnosti izseljenčevih potomcev: "stare domovine" jih reklamirajo zase, nove domovine pa stoje na stališču "prirojenja": kdor je rojen pri nas, je naš.

Poleg vseg tega se je zadnji čas odprlo vprašanje o **razdelitvi zemlje** med one ki je potrebujejo. Znano je namreč, da imajo nekatere države toliko zemlje, da je obdelati ne morejo, nekatere pa nasprotno toliko prebivalstva, da ga na svoji zemlji pri najboljši volji ne morejo preživeti. Izseljensko vprašanje prehaja tako bolj in bolj iz zasebnega in državnega v **mednarodno in svetovno** vprašanje.

Troje dežel je danes posebno izrazito preobljudenih: Japonska, Nemčija in Italija. Italijanski ministrski predsednik Musso-

lini je najbolj odločno načel to velevažno vprašanje. Njegove besede bo treba prej ali slej prav resno upoštevati. Misli pa gospod Mussolini, da ima italijansko prebivalstvo vso pravico do zemlje in solnea in da bo tudi zmagalo s svojimi zahtevami vkljub vsem današnjim formalističnim zaprekam zakonodaje onih obširnih dežel, ki imajo toliko več zemlje kakor je potrebuje za svoje prebivalce. Samo da rešitev tega vprašanja ne leži na našem kraškem skalovju, temveč po širnih in plodonosnih dolinah in planjavah preko morja.

Kot smo videli, ima izseljensko vprašanje danes že svetovni značaj. Kar pa ni pravzaprav nič novega. Saj pravzaprav vsa človeška zgodovina ni drugega kot neprestano izseljevanje in preseljevanje narodov in ljudstev, torej v svojem strogem bistvu reševanje izseljenskih problemov. Kot valovi mogočnega morja prihajajo, odhajajo in izginjajo narodi. Če bi hoteli podati popolno sliko tega valovanja, kaj ne bi morali začeti z Adamom in Evo? Saj sta bila Adam in Eva prva izseljenca, ki sta morala ven iz božjega raja v širni, tuji in trdi svet! In vsa poznejša zgodovina pravzaprav ni drugega ko neprestano prihajanje, mešanje in odhajanje narodov.

Pri tem valovanju narodov moremo razlikovati: preseljevanje celih narodov, selitev njegovih znatnih delov in selitev poedincev raznih narodov.

Poleg kolonizacije trgovskih narodov, Feničanov, Kartažanov in Grkov, razlikujemo lahko preseljevanje germanskih rodov, kot so bili Goti, Longobardi in Vandali, ki so utonili v novih deželah ter popolnoma izginili, ali pa pustili za seboj samo ime, kot Longobardi v današnji Lombardiji ali Bolgari med balkanskimi Sloveni. Imamo preseljevanje vojaških narodov kot so bili Huni po Evropi, Tataři na Ruskem, narodi, ki so vsled modernjših prometnih sredstev — konj — ustvarjali ogromne države brez vsebine, ter izginjali kot so prihajali, zato ker so bili brez izobrazbe, brez kulture.

Posebno zanimivo je preseljevanje Slovanov. Niso prihajali navadno kot močne vojaške čete in niso si ustanavljali sijajnih držav. Prihajali so v obliki, ki je precej blizu našemu novodobnemu izseljevanju: tiho, brez hrupa, pa neprenehoma; rod za rodom so zasedali ogromna prazna zemljišča ter kot pastirji ali kmetje napolnili eno prazno deželo za drugo. Kmet, kmet in kmet! Čez ta tla in čez dežele, ki so jih bili zasedli naši pradedi so prihajale pozneje povodnji tujih ljudstev: nemških, tatarskih,

turških, latinskih. Prihajale so in — odhajale a naš solvanski kmet je ostal. In ob svojem času, sicer pozno, ampak vendarle, nekatere prej druge pozneje, so se organizirale na teh tleh naše narodne države. Jugoslavija, Bolgarska, Češkoslovenska, Poljska in Ruska. Dočim smo zahodni Slovani, Poljaki, Čehi, Slovaki in Slovenci bili tisočleten tih boj za par dolin, so naši bratje Rusi osvajali prazne zemlje proti vzhodu ter si priborili dve petini azijskega kontinenta, kar tako nazorno opisuje pokojni Radič v svoji knjigi "Moderna kolonizacija i Sloveni", ki jo je izdala pred 30 leti naša Hrvatska Matica.

Največje svojevrstno preseljevanje narodov se je izvršilo pravzaprav najzadnji čas. Od leta 1850, ko se je Sev. Amerika ustanovila in organizirala v moderno državo, se je vselilo vanjo blizu 40 milijonov ljudi, kar je vsekakor rekordno preseljevanje narodov vseh časov! Posebnost tega preseljevanja je bila zlasti ta, da so prihajali milijoni izseljencev v novo deželo brez orožja in brez boja, nasprotno, vabljeni in dobrodošli, in so se dobrovoljno asimilirali, stopili s tamkaj že stanujočimi, dvakrat dobrodošli, enkrat ker večajo narodno in vojno moč nove dežele, drugič pa, ker večajo izmenjavo dobrin, torej trgovino z njihovo staro domovino, kar je za obe, posebno pa za nove dežele vir dobička in blagostanja.

Novodobno preseljevanje narodov pospešujejo zlasti novodobna prometna sredstva, parniki, brzojav, telefon, radio, aeroplani in zrakoplovi. Naši prvi izseljenci v Argentino so potrebovali pred 80 leti 3 mesece, predno so prišli čez veliko lužo. Današnji parniki rabijo 2—3 tedne, a novi zrakoplovi bodo potrebovali par dni. Naša zemlja je postala zadnji čas neverjetno majhna.

Današnja kultura se je razvila tako, da so se pred 2.000 leti mnogi nomadski, pastirski, potepuški narodi spremenili v kmečke, v stalno prebivalstvo. Stalna naselitev je šele omogočila nastanek državnih organizacij, mest, obrti in industrije. Časi se vrtijo: danes ista industrija in civilizacija povzročata novo preseljevanje ljudstev, omogočata, da se človeštvo **odvezuje in osvoboduje privezanosti na zemljo**. Moderna prometna sredstva, hitra in cehena, so rešila mestnega prebivalca njegove privezanosti na njegov tesni mestni dom. Samo mesto Buenos Aires je šolski zgled ogromnega vsakodnevnega preseljevanja narodov iz predmestij in vasi v središče, v center, in vračanja v predmestja in na deželo. Kmetu nosi kamijon dan za dnem in hitro njegove pri-

delke v mesto, na trg, mu jih poda in mu prinaša neobhodno potrebnih industrijskih proizvodov.

Poleg preseljevanja ljudstev in narodov nastaja in prihaja doba **preseljevanja proizvodov v velikem**. Iz raznih vzrokov je namreč mogoče nekatere stvari veliko hitreje, boljše in ceneje pridelati ali predelati na gotovem kraju kakor kjerkoli drugje. Razne zaščitne carine, mitnine sicer še močno ovirajo dovoljno menjavanje proizvodov in dobrin, ki bi bilo človeštvu v celoti samo v korist, toda ni dvoma, da bodo prej ali slej dobri in ceneni izdelki in pridelki prebili vse meje in našli pot v kraje in dežele, kjer jih sicer potrebujejo, pa jih pridelujejo le počasi, malo in na drug način. Tako hočeta pamet in narava, ki končno morata zmagati!

Tako ni izseljenec več samo posameznik, ki se je izselil ker ni bilo doma več dosti kruha. V novi domovini, namreč izseljenec sodeluje pri cenejšem izdelovanju proizvodov kot jih pridelujejo njegovi rojaki doma. Izseljenci so najvažnejša vez med obema deželama. Dvakrát važna, ker kri ni voda. Od izseljencev ima domovina lahko veliko koristi. Posebno od takih, ki so prišli v novi deželi na kaka vplivnejša mesta. Važnost teh vezi bo v novem času vedno imenitnejša. Zato ni dosti, da rojaki v starem kraju cenijo izseljenca samo po tem, kar pošlje denarja domov. Morajo marveč proučevati dežele, kamor so se izselili ali se bodo selili njihovi rojaki, in to kolikor mogoče skupno z izseljenimi rojaki, da kolikor mogoče pravočasno in dobro spoznajo nove dežele in možnosti koristi in dobička, ki bi ga iz teh zvez lahko imeli. Starim domovinam ne more biti zato vseeno, kam da njihovi izseljenci odhajajo. Nebi jim smelo biti vseeno, kako so za izselitev pripravljani, kako se bodo mogli v nove razmere uživati, ker je pač od tega v veliki meri odvisna korist, ki bi jo stara domovina od svojih izseljencev lahko imela. Stare domovine so iz raznih vzrokov direktno interesirane, da se njihovim izseljencem po tujih deželah dobro godi, da se v njih čimbolj uveljavijo, da v njihovem javnem in gospodarskem življenju čim več pomenijo. H čemur napredne in uvidevne "stare domovine" tudi naravnost pomagajo z ustanavljanjem raznih bodisi samostojnih, bodisi poslanstvom ali konzulatom podrejenih ustanov in uradov, prav posebno izseljenskih komisariatov, ki bi bili lahko silnega pomena za izseljence, z ustanavljanjem in podpiranjem domačih šol, domoljubnih ustanov, s pametno gojitvijo domoljubnega mišljenja med izseljenci, s koristnimi nasveti posameznim izseljencem v mnogih

izredno težkih okoliščinah izseljenčevega življenja, in na stotine podobnih načinov.

Najvažnejša skrb "starih domovin" na kratko je ali bi vsaj morala biti, kako si izseljence čim bolj navezati, kako si izseljence čim bolj ohraniti, kako jih čim tesneje družiti z duhovnim in gospodarskim življenjem stare domovine. Glavna zaveznica starih domovin v tej njihovi skrbi in pri tem prizadevanju, so krvne vezi izseljencev s svojci v domovini, že prirojena ljubezen do domovine, in taktnost, sposobnost in požrtvovalnost uradništva, ki izseljencem v tujini predstavlja domovino.

Interesi izseljenčevih novih domovin so nasprotno povsem drugi: da bi njihovi priseljenci čim prej in čimbolj temeljito svojo staro domovino pozabili in se uživali v nove razmere. Za kar imajo "nove domovine" celo vrsto mogočnih zaveznikov s pomočjo katerih redno tudi zmagujejo, zlasti šole in silo življenja, in — morebitne nepoštene, nesposobne in nedelavne uradnike, ki jih "stare domovine" pošiljajo med svoje izseljence.

Iz vsega tega vidimo, da izseljensko vprašanje ni samo vprašanje posameznika, niti posamezne družine ali posamezne pokrajine, temveč vprašanje celega naroda, cele države, ker je v zvezi z najvažnejšimi državnimi in svetovnimi vprašanji.

Žal nam ne dopušča ne prostor, ne čas, ne značaj naše revijice, da bi od blizu razpravljali, kako naj naša domovina organizira svojo skrb za izseljence. Gotovo je, da bi bilo eno samo središče težko kos svoji težavni nalogi in da bi še manj uspele razne krajevne organizacije, ki bi ne imele opore v centru, središču. Gotovo je tudi, da je zadeva zelo zapletena, ker so razmere povsem različne v Ameriki, Severni in Južni, različne na primer v Avstraliji, druge po evropskih deželah in na bližnjem Vzhodu. Tudi to je gotovo, da se naša stara domovina mora zanimati za nas svoje izseljence, če hoče sama sebi dobro. Seveda bo njena skrb tudi nam v korist. Zato jo iz dveh vzrokov pozdravljamo in želimo iskrenega sodelovanja, ki je toliko bolj važno, ker more biti izseljensko delo domovine res uspešno samo ob našem sodelovanju.

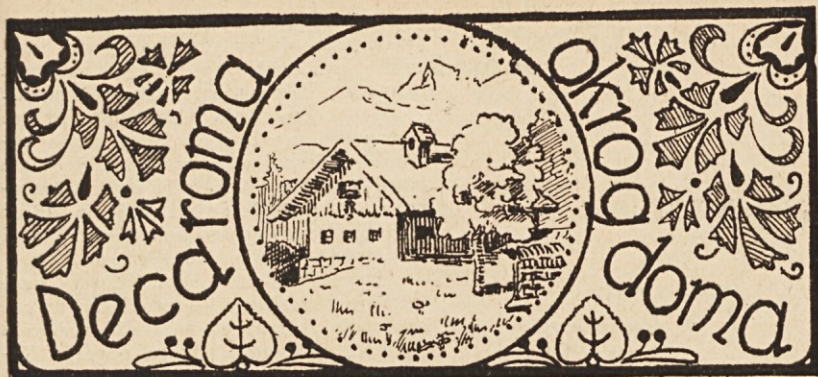
Naša revijica sama se rada in z navdušenjem stavlja v službo slovenskih izseljencev, ki jim skuša biti po svojih najboljših močeh in po svojem najboljšem prepričanju v čim trdnejšo oporo in v čim večjo korist.

Jasno je, da ta mala, izključno nase in na dobro voljo in uvidenost izseljencev navezana revijica ne more nuditi vsega, čegar

bi izseljenci potrebovali. Kolikor more, bo zato rada na njej primeren način sodelovala z vsemi, ki so dobre volje, zavedajoč se, da moramo izseljenci kolikor mogoče vedno povdarjati to, kar nas druží, in tega ni malo, in se kolikor mogoče varovati tega, kar nas razdružuje, česar pa seveda po pameti in po pravici tudi od drugod pričakujemo. Naš skupen cilj naj bo: korist slovenskih izseljencev, čeprav bodo pota h temu skupnemu cilju morda véasih nekoliko različna.

V smislu priporočila naših škofijskih ordinarijatov in v smislu soglasnega sklepa slovenskih katoliških izseljenskih društev pozivlja Slovenska katoliška misija vse verne izseljence, da se za izseljensko nedeljo dne 2. decembra kolikor mogoče polnoštevilno vdeležijo domače božje službe, prejmejo svete zakramente in molijo za domovino, za svojce in za svoje tovariše izselience!

PRILIKA ZA SPOVED V SLOVENSKEM JEZIKU V SOBOTO POPOLDNE OD ŠTIRIH DALJE IN V NEDELJO ZJUTRAJ OD POL OSMIH DO DESETH ZJUTRAJ.

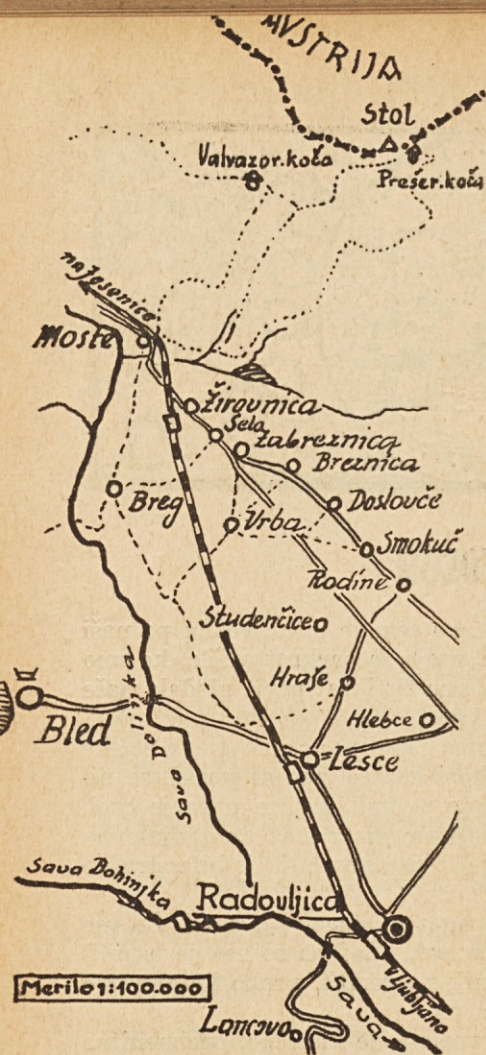
POD STOLOM

Menda sem imela šestnajst let, ko sem se prvič vozila po naši visoki Gorenjski. Do Otoč sem tudi preje že parkrat prišla, ko smo romali na Brezje. Od Otoč dalje pa sem tistikrat prvič gledala naše lepe gorenjske kraje.

Bila nas je manjša družba. Sama mladina. Polne glave šolske učenosti smo imeli; v pokrajini skozi katero smo se vozili, se nisimo prav nič spoznali. Še tega nismo uganili, katera gora je Stol. Komaj toliko smo dognali, da so gore, ki so nas spremljale na desni, Karavanke. Kateževa Mica je to ustanovila in je bila strašno ponosna na svojo učenost.

V Lescah se je vrinil v naš pogovor starejši gospod. Že vso vožnjo nas je poslušal in se nam muzal. Zdaj pa se nas je usmilil in je prostovoljno postal naš vodnik po zemlji, preko katere smo se vozili. Takole nam je razlagal:

“Ta zemlja, po kateri se zdaj vozimo, je klasična, preimeditna slovenska zemlja. To so posvečena tla, ki so nam dala največ in največjih mož. Samo Breznica je dala v sto letih, od l. 1800 do l. 1900, slovenskemu narodu 120 izobražencev. V Radovljici, ki smo jo že prehiteli, je bil doma Linhart, ki je spisal prvo slovensko veseloigro “Veseli dan ali Matiček se ženi”. Iz Lese pridete po kratki poti v Begunje. Tam varujejo lepe razvaline starega gradu Kamen, kjer je bil nekdanj doma slavni vitez Lambergar, ki je na Dunaju premagal divjega Pegama. No, pa to ni bil naš človek. Naš človek pa je škof Jeglič, ki je bil rojen tu v Begunjah. O

Našim ljubim malim čitateljčkom prinašamo danes prvi zemljevid kosa slovenske zemlje po katerem nas vodi današnja učna ura, visoke Gorenjske.

Močna črna črta s presledki, ki gre na počez preko srede slike znači gorenjsko žeeznico, ki vozi iz Ljubljane čez Jesenice v Trbiž, in se na Jesenicah, ki pa jih že ni več na sliki; križa z drugo važno žeeznico, ki vozi iz Monakovega preko Bleda v Trst.

Temna črta prav zgoraj desno predstavlja jugoslovansko-avstrijsko državno mejo, ki gre po najvišjih grebenih precej visokega alpskega pogorja Karavank.

Dvojne črte značijo dobro zgrajene ceste, črtkaste poljska pota.

En centimeter na zemljevidu znači en kilometer v naravi.

Podobno velja tudi za vse druge zemljevide, ki jih bomo objavljali seveda tudi za druge pokrajine naše lepe domovine.

Pozivamo naše male čitateljčke, da tudi na naslovni strani našega lista Duhovno življenje natisnjeni zemljevid dobro pregledajo in natančno poiščejo, kje da se nahaja na njem naša domovina.

njem ne bom govoril. Prvak je in sami ga morate poznati po njegovih delih.

Zdaj smo se pripeljali do Vrbe. Tamle v nizki hišici pri cerkvi se je rodil naš pesnik prvak France Prešeren. Pri Ribiču se pravi pri hiši. V njej je vzdiana spominska plošča.

Prav pod gorami ob vzhodu prijaznega Stola pa je vrsta vasic, ki spadajo kakor Vrba pod Brezniško občino. Ena je važnejša od druge. Predvsem Breznica sama. Ta nam je dala Finžgarja, našega najboljšega in najpriljubljenejšega ljudskega pisatelja.

Ravno sedaj se navdušujemo nad njegovim prekrasnim delom "Pod svobodnim" soncem, ki izhaja v Dom in Svetu. Tudi svetovno znani čebelar Janša je iz Breznice. Važen je tudi župnik Knafelj, ki je zapustil vse svoje imetje za slovenske visokošolce na Dunaju. Ustanovil je štipendijo, s katero je doštudiralo na stotine slovenskih visokošolcev. Doma je bil pa pri Knafeljnu v Doslovičah.

Še enega tukajšnjega rojaka morate vsaj po imenu poznati. To je Tomo Zupan, ki je bil ravnatelj Alojzijevišča, dijaškega doma, v Ljubljani. Vzgojil je poseben rod delovnih slovenskih mož, med njimi tudi svojega rojaka Finžgarja. Razen tega pa si je nadel nalogo, da bo opisal vso Prešernovo žlahto.

Še enega sem pozabil. V Vrbi pri Lenčku je bil doma odlični slovenski škof dr. Janez Zlatousti Pogačar. Naštel vam bi jih lahko še veliko število, pa naj tu zadostujejo. Čopa, velikega učenjaka in Prešernovega prijatelja in vodnika poznamo vsi in tudi vemo, da je bil iz Most pri Žirovnici.

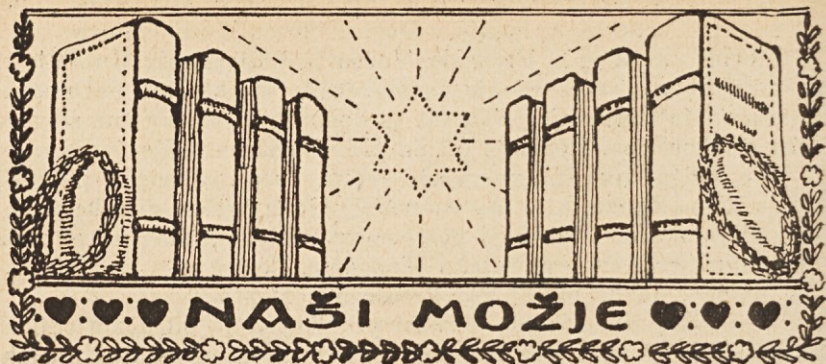
Pa tu smo že v Žirovnici sami; povem vam še, česar najbrže ne veste, da so tu odkrili veliko staroslovensko pokopališče."

Vlak se je že ustavil, ko je govoril te zadnje besede. Pobral je svoj klobuk in se poslovil. "Zdaj grem na Stol" je rekel, "in bom spotoma obiskal planine, koder so pasli krave in tretjinili v mladih letih Finžgar in večina vseh onih slavnih njegovih sorjakov, ki sem Vam jih pravkar naštel."

In že je izginil, vlak pa se je pomikal dalje po lepi gorenjski Dolini.

Pogled na Karavanke s Stolom

FRANCE PREŠEREN

(1800—1849).

Prešeren je naš največji pesnik. Rojen je bil v Vrbi na Gorenjskem. Otroška leta je preživel na očetovem domu, sedemleten deček pa je odšel k stricu župniku Jožefu Prešernu na Kopanj, od tod pa v Ribnico, kjer je obiskoval ondotno šolo. Pozneje pa je študiral na ljubljanski gimnaziji.

O počitnicah je šel vsako leto dvakrat domov: o Veliki noči in o velikih počitnicah. Nekoč je prišel v Vrbo ravno ob žetvi. Med ženjicami je bila tudi njegova mati. Sin ji hoče pomagati, zato vzame njen srp in začne žeti. Ker pa takemu delu ni bil vajen, se globoko ureže v levi kazalec. Obronek na prstu mu je ostal vse življenje za spomin na ponesrečeno žetev.

Po končanih študijah je postal odvetnik. Nekaj let je služil v Ljubljani, potem pa se je naselil v Kranju.

Bil je jako dobrega srca. S siromaki je večkrat delil svoje perilo in svojo bleko. Posebno radi pa so ga imeli otroci. Nikoli se jim ni bližal praznih rok. Tekali so za njim po ulicah in ga prosili: "Doktor, fig, fig!"

Prešeren je spesnil mnogo prekrasnih, večno lepih pesmi. Umrli

je v Kranju. Tam je tudi pokopan. Na njegovem nagrobnem spomeniku čitamo te-le njegove besede:

Ena se tebi je želja spolnila,
v zemlji domači da truplo leži.

O Vrba, srečna, draga vas
domača,
kjer hiša mojega stoji očeta;
da b'uka žeja me iz tvoj'ga
sveta
speljala ne bila, golj'fiva kača!
Ne vedel bi, kako se v strup
prebrača
vse, kar sreé si sladkega obeta;
mi ne bilá bi vera v sebe vzeta,
ne bil viharjev notranjih
b' igrača,
Zvesto srcé in delavno ročico
za doto, ki je nima mil'jonarka,
bi bil dobil z izvoljeno devico.
in mirno plavala bi moja barka;
pred ognjem dom, pred točo mi
pšenico
bi bližnji sosed varoval — svet
Marka.

Fr. Prešeren

Banque Baruch et Cie.

BANKA JUGOSLOVENSKIH IZSELJENCEV V FRANCIJI,
BELGIJI, HOLANDIJI IN LUKSEMBURGU

15, RUE LAFAYETTE, 15
PARIS, FRANCE

Najhitreje in pod najugodnejšimi pogoji pošilja denar v domovino. Nakažite nam svote, ki jih želite poslati v domovino potom čekov, ki se glasijo na francoske franke in so plačljivi v Parizu, ali na čeke v angleških funtih, plačljive v Londonu.

Ali že imaš

ALMANAQUE PARA TI

za leto 1935

512 strani. Cena trdo in elegantno vezani knjigi
\$ 2.—

Dr. JUAN ANGEL
MARTINOLICH
odvetnik

MONTEVIDEO 481
U. T. 35-5223

Pri najboljši volji Vam Vaši ne morejo pisati vseh novic iz domačih krajev, Vi bi pa radi vse vedeli. Naročite si torej najboljši slovenski dnevnik SLOVENEČ ali najboljši slovenski tednik DOMOLJUB. Naročnina dnevnika Slovenec mesečno \$ 4.—, tednika Domoljub letno \$ 6.— in mesečnika Bogoljub letno \$ 3.—.

Naročila:

UPRAVA SLOVENCA, DOMO-
LJUBA IN BOGOLJUBA
Kopitarjeva ulica 6
LJUBLJANA, Jugoslavija

DENARNE VLOGE

Ker vemo kakšnim nevarnostim je izpostavljen vsak tudi najmanjši denarni znesek izseljenca, in da vsak želi, da bi prišla njegova pošiljatev v domovini čim prej v roke naslovnika, plačamo

po $4\frac{1}{2}$ % za vloge

ter pošiljamo V DOMOVINO DOZNAKE na najzaneslivejši način, najkrajšim potom in tako po ceni, da noben zavod ne more z nami konkurirati, niti glede cen niti časa.

Pri nakupu PREKOMORSKIH PREVOZNIC se morete obrniti s polnim zaupanjem na našo banko, kateri je posebno na tem ležeče, da dobi stranka za nizko ceno prevoz na dobrih ladijah, ter prevzema banka sama za vse jamstvo i nodgovornost. Razen tega nudimo izvanredne pogodnosti za plačevanje prevoznine.

NAŠA KNJIŽNJICA, urejena nalašč za naše klijente, med drugim tudi za Slovence, nudi na izbiro obilno raznih knjig za čitanje, in to popolnoma brezplačno. Zahtevajte ustmeno ali pismeno popis knjig.

Vodja inozemskega oddelka: LUKA ALJINOVIČ

BANCO ARGENTINO

— DE —

AHORRO Y EDIFICACIONES

Poslovne ure: od 9 zjutraj do 7 zvečer. V soboto od 8 do 12.

CORRIENTES 562

BUENOS AIRES

SLOVENSKA

z manufaktur

Pri

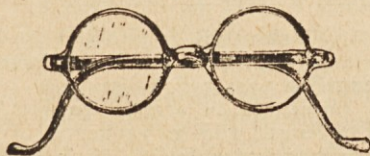
Buenos Aires

ČRNICA IN TRGOVINA

na konkurenčnih cenah.

Sebastian Mozetič

OSORIO 5025 (La Paternal)

Očala, navadna \$ 2.50; z okvirjem imitacija. Karej \$ 5.—; okvir za očala \$ 2.50; stekla za očala: eno \$ 1.50, obe \$ 2.50.

Optika

TEOFILO MOUCHARD
CERRITO 378

Telefon: 35 (Lib.) - 2819

Boletín de la Misión Católica Eslovena
Službeni vestnik Slovenske katoliške misije

CERKVENI KOLEDAR

2. december — prva adventna, izseljenska nedelja, začetek novega cerkvenega leta — slovenske božje službe z molitvami za izseljence in domovino ob navadnih časih, ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

3. december — ponedeljek — spomin vélikega misijonarja svetega Frančiška Ksaverija, ki je s svojo lastno roko krstil več stotisoč poganov.

4. december — torek — spomin svete mučenice Barbare, zavetnice rudarjev, ki jo s posebnimi slovestnostmi slavijo naši izseljenci-rudarji v Nemčiji, Franciji, Belgiji, Holandiji in Luksemburgu.

5. december — sreda — spomin slavnega opata Saba, svetega in učnega borilca za pravice Cerkve in neoskrunjenost njenega nauka.

6. december — četrtek — spomin svetega škofa Nikolaja ali Miklavža, kateremu v čast je posvečena med drugim tudi ljubljanska stolna cerkev.

7. december — petek — spomin svetega Ambroža, nadškofa v Milanu, slavnega govornika, ki je med drugimi pridobil za katolištvo poznejšega slavnega škofa Augustina, Učenika Cerkve.

8. december — sobota — zapovedan praznik Marijinega brezmadežnega spočetja. Slovenske božje službe dopoldne in popoldne kakor navadno ob nedeljah.

9. december — druga adventna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu, Avalos 250, po navadi.

10. december — ponedeljek — spomin prenešenja hišice svete družine iz Trsata v Loreto.

11. december — torek — spomin svetega Maksencija in tovarišev mučencev, ki so bili za časa cesarja Dioklecijana in na ukaz poveljnika Riktijovara v mestu Trier usmrčeni zaradi stanovitne vere v Kristusa.

12. december — sreda — spomin zaslužnega in svetega papeža Damasa, odločnega branilca pravic Cerkve in čistosti njenega nauka.

13. december — četrtek — spomin svete device Lucije, ki je bila za časa cesarja Dioklecijana na razne načine mučena in končno obglavljena zaradi stanovitne vere v Kristusa.

14. december — petek — spomin svetega škofa Spiridiona, kateremu je bilo zaradi stanovitne vere v Kristusa iztaknjeno desno oko in je bil z mnogimi tovariši kristjani obsojen na prisilno delo v železnih rudnikih.

15. december — sobota — spomin svetega škofa Valerijana, katerega je vandalski kralj, arijanec Gajserih, izgnal iz mesta in zakonito prepovedal, da bi ga smel kdo vzeti pod streho. Valerijan je potem do svoje smrti prenočeval na cesti in ob vsaki priliki oznanjal svojim vernikom katoliško vero.

16. december — tretja adventna nedelja — hrvatsko-slovensko romanje v Lujan, zaradi katerega odpadejo domače božje službe na Paternalu, bodisi dopoldne, bodisi popoldne. Tihe svete maše bodo na Paternalu ob sedmih, osmih in devetih.

ROMANJE V LUJAN

Hrvatsko-slovensko romanje v Lujan se vrši v nedeljo dne 16. decembra. Odhod ob 7.15 zjutraj iz postaje Once FCO. Povratek točno ob 19 h iz postaje Lujan Basilica. Takoj po prihodu sveta maša, po kosilu ogled znamenitega zgodovinskega muzeja, pred odhodom domače večernice, za kar vse bodo napovedane točne ure šele na sam dan romanja. Znižane vozovnice za naš posebni vlak in za tja in nazaj (po dva pesa) Avalos 250.

BERILO PRVE ADVENTNE NEDELJE

Rim 13, 11—14.

Bratje!

Poznate čas, da je že ura, da od spanja vstanemo, kajti sedaj je naše naše zveličanje bliže ko tedaj, ko smo vero sprejeli.

Noč se je pomaknila in dan se je približal.

Odložimo torej dela teme in si nadenimo orožje svetlobe.

Kakor podnevi hodimo pošteno, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti, ampak nadenite si Gospoda Jezusa Kristusa in mesu ne strezite za poželjivost.

Misel prve adventne nedelje, ki jo večkrat med tednom prevdarjaj:
Ker smo kristjani, posnemajmo v svojem življenju našega vzornika
Jezusa Kristusa!

BERILO DRUGE ADVENTNE NEDELJE

Rimlj 15, 4—7 in 13.

Bratje!

Karkoli se je prej, v svetem pismu starega zakona, zapisalo, se je zapisalo v naše poučenje, da bi imeli upanje po potrpežljivosti in po tolažbi iz pisem.

Bog potrpežljivosti in tolažbe pa vam da, da bi bili med seboj istih misli po Kristusu Jezusu, da bi tako enodušno, z enim usti slavili Boga in Očeta Gospoda našega Jezusa Kristusa.

Zato se sprejemajte med seboj, kakor je tudi Kristus vas sprejel v slavo božjo.

Bog upanja pa naj vas napolni z vsem veseljem in mirom v veri, da boste imeli obilno upanje v moči Svetega Duha.

Misel druge adventne nedelje, ki jo večkrat med tednom prevdarjaj:
Kako kaj poznam sveto pismo, kako zajemam iz njega božje znanje in tolažbo?

CERKVENA KRONIKA

Zakrament svetega zakona sta sklenila Marija Melanija Černé in Franc Čotar, pred pričama Francetom Žorž in Francetom Vodopivec in katerima želimo vse najboljše.

Zakrament svetega zakona sta sklenila Petra Besednjak in Rafael Turk pred pričama Viskom Marčič in Francetom Mihelj in katerima ravnatako želimo vse dobro.

Zakrament svetega krsta je prejela Marija Amerika Turell, kateri sta Botrovala Marija Valdrič de Faganell in Ivan Faganell in kateri želimo vse dobro.

Zakrament svetega krsta je prejel Eduard Oskar Faganell, kateremu sta botrovala Jerica Hvalič de Turell in Anton Turell in kateremu ravno tako želimo vse najboljše.

MALO KATEKIZMA ZA NAŠE MALE

Jezus je učil v neki hiši in nabralo se je silno veliko ljudi. Prišli so štirje možje in so prinesli na postelji človeka, ki je bil mrtvouden. Hoteli so ga položiti pred Jezusa, pa niso mogli k njemu skozi vrata. Zato so šli od zunaj na streho in so bolnika na postelji spustili pred Jezusa. Ko je videl Jezus njih vero, je rekel mrtvoudnemu: "Zaupaj, sin, odpuščeni so ti tvoji grehi." Ker pa more grehe odpuščati samo Bog, so nekateri pismouki mislili, da Jezusove besede Boga žalijo. Jezus je pa nato bolnika ozdravil in tako pokazal, da ima oblast grehe odpuščati. Rekel mu je tudi: "Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi na svoj dom." In bolnik je takoj vpricho njih vstal, vzal svojo posteljo in odšel.

In vsi so strmeli in slavili Boga, rekoč: "Nikoli nismo kaj takega videli."

Čemu je Jezus delal čudeže?

Jezus je delal čudeže,

da je ljudem pomagal

in da je pokazal, da je poslan od Boga.

Buenos Aires — Banco Germánico, Av. L. N. Alem 150. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires — Banco Holandés, Bmé Mitre 234. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires, La Paternal. — J. Živec, Osorio 5087, sprejema naročnino in oglase.

Jugoslavija: Zadrúžna gospodarska Lanka v Ljubljani, Miklošičeva cesta, s pripombo: za Dubovno življenje, Buenos Aires.

Brasil: Banco Germánico, Rio de Janeiro, Rua Alfandega 5 — Banco Germánico, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 19 — Banco Germánico, Santos, Rua 15 de Noviembre 164 — Banco Holandés, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 23.

Paraguay: Banco Germánico, Asunción, Calle Pres. Franco esq. Chile.

Chile: Banco Germánico de la A. S., Santiago, Calle Huérfanos 833 — Banco Germánico, Valparaíso, Calle Pratt 238.

Francosko, Belgija in Luksemburg: Banque Baruch et Cie., Paris, 15 rue Lafayette.

Holandsko: Hollandsche Bank — Unie N. V., Heerengracht 432, Amsterdam, Holandia.

Nemško: Deutsch-Südamerikanische Bank A. G., Mohrenstrasse 20, Berlin.

Ameriška Slovanska Založba Buenos Aires - Sao Paulo - Chicago
Editorial Eslavo Americana Buenos Aires - Sao Paulo - Chicago

TICHY JOSE

Klavnica — Prekajevalnica — Tovarna
klobas — Zaloga masti

Tovarna: Trellier 2251-53. U. T. 63, Mataderos 429

Prodajalna: Calle 25 de Mayo 758. U. T. 31, Retiro 4823

Podružnice: Avda. Leandro N. Alem 822

Cabildo 1386 (Belgrano) U. T. 73 - 3570.

ŽENSKA ROČNA DELA

Izvršujejo se točno in solidno vsa v stroko spadajoča naročila. — Med drugim: prti, risani na blagu, od \$ 2.90 naprej, žepni robci, monogramom vred po \$ 2.80 pol ducata.

CASA EURASIA — Nueva York 3410

Banco Germánico

DE LA AMERICA DEL SUD

— BUENOS AIRES —

CENTRALA:

25 de Mayo 151—159,
Av. L. N. Alem 150

PODRUZNICA:

Corrientes 3223/37
Mercado de Abasto

ODDELEK ZA IZSELJENCE

s svojimi pododdelki

HRANILNICA, NAKAZILA, PREKOMORSKE PREVOZNICE

Izseljenčeva pošta: Pisma iz domovine si morete dati pošiljati na naš

SLOVENSKI ODDELEK

kjer jih podignete, ali od koder Vam jih pošljemo za Vami na kamp.

SLOVENSKI IZSELJENCI NA NEMŠKEM

se morejo naročiti na "Duhovno življenje" s tem, da pošljejo naročnino na zavod "Deutsch-Südamerikanische Bank, Berlin, Mohrenstrasse 20, z oznako naj se pošlje na naš tukajšnji naslov za račun "Duhovno življenje", Buenos Aires.